

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΤΑ ΚΟΡΑΛΛΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Α. ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ

Γνωρίζομε όλοι μας ποιά μορφωτική δύναμη έχει σέ όλους τους πολιτισμένους λαούς τò βιβλίο και πόσο άγνωστο και αδιάβαστο μένει στην πατρίδα μας τò βιβλίο τò ελληνικό. Για ν' αγαπήση όμως ó λαός μας τò διάβασμα πρέπει νά νιώσουν τὰ ελληνόπουλα από μικρά την αξία και την αγάπη τού βιβλίου, και για τò είναι τὰ καλά βιβλία από τὰ χρησιμώτερα και πιο απαραίτητα που έχομε σήμερα νά δώσωμε στο έθνος μας.

Για νά βοηθήση ó Έκπαιδευτικός Όμιλος τò μεγάλο αυτό έργο αποφάσισε νά βγάλη μιὰ σειρά βιβλία για τὰ ελληνόπουλα.

Τὰ βιβλία αυτά θα έχουν πάντα λογοτεχνική αξία· γιατί μόνο ό,τι είναι όμορφο και με τέχνη γραμμένο μπορεί νά συγκινήση τò παιδί, και αξίζει νά του τò δώσωμε.

Θά παίρνουν τò υλικό τους από την έθνικη ζωή, τή σημερινή και την περασμένη, καθώς και από τò φυσικό κόσμο. Έτσι θα ζωντανέψουν για τò ελληνόπουλο έθνος και φύση, και θα τò κάνουν νά νιώση καλύτερα τή θέση του και τή σημασία του μέσα στο έθνος και τόν κόσμο.

Θά είναι πρωτότυπες ελληνικές ιστορίες ή και ξένα κλασικά έργα σέ μεταφράσεις και διασκευές, που νά μπορούν νά διαβαστούν με όφέλεια από τὰ δικά μας παιδιά.

Θά χρησιμεύουν για νά διαβάζονται από τὰ παιδιά μας σπίτι, σά συμπλήρωμα νά ποῦμε τῆς αγωγῆς που τους δίνει τò σχολείο, θα έχουν όμως και μέσα στο έθνικò σχολείο τή θέση τους.

Περιττό νά προσθέσωμε πως τὰ βιβλία αυτά θα είναι γραμμένα στη δημοτική μας γλώσσα. Γιατί μόνο σέ αυτήν είναι δυνατò νά νιώσουν τὰ παιδιά μας και ν' αγαπήσουν ό,τι διαβάζουν, και μόνο με αυτήν μπορούμε νά τους δώσωμε αληθινή μόρφωση. Άφησε που δέ γράφεται σήμερα έργο με φιλολογική σημασία σέ άλλη γλώσσα από τή γλώσσα τῆ ζωντανῆ.

Ἡ σημείωση που δόζει κάθε φορά στην αρχή τού βιβλίου την ηλικία των παιδιών είναι για νά βοηθήση τόν πατέρα στο διάλεγμα των βιβλίων. Με τή βοήθεια όμως τού δασκάλου μπορούν τὰ ίδια τὰ βιβλία νά διαβαστούν και από παιδιά μικρότερης ηλικίας.

Presented by the "Εκπ. Σύλλογος"

Α 8

188

Βιβλιοθήκη Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου

Ἀριθ. 4

Βιβλία γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα

Τὰ Κοράλλια

Μετάφραση

Α. Δελμούζου

Γιὰ παιδιὰ ὀχτῶ χρονῶν καὶ ἀπάνω

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΛΕΞΗ ΔΗΜΑΡΑ

Ἀθήνα

Τυπογραφεῖο «Ἐστία»

Κ. Μάισονερ καὶ Ν. Καργαδούρη

1913

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΝΕΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΤΑ ΚΟΡΑΛΛΙΑ

Η ιστορία που θα πω έγινε μιὰ φορά κ' ἕναν καιρὸ —
πάνε τώρα πολλὰ πολλὰ χρόνια — πέρα στὴν πλατειὰ
καὶ βαθειὰ θάλασσα, ἔπou ὁ καπετάνιος ταξιδεύει μέρες ὀλό-
κληρες χωρὶς νὰ δοῦν τὰ μάτια του στεριά.

Ἦταν ἡ τροπικὴ θάλασσα ποὺ τὰ νερά της εἶναι ζεστά,
πάρα πολὺ ζεστά. Μὰ μόνο στὴν ἐπιφάνεια ποὺ τὴ χτυπᾶ
ὁ ἥλιος εἶναι ἔτσι. Ὁ βυθὸς της εἶναι κρύος σὰν πάγος, καὶ
πὺρ μαῦρος κι ἀπὸ τὴ νύχτα. Ἐκεῖ κάτω ἦταν βουνὰ καὶ
κάμποι, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ στὴ στεριά. Ἐνα ὅμως
ἀπ' αὐτὰ τὰ βουνὰ ἦταν τόσο ψηλὸ, ποὺ ἔφτανε σχεδὸν ὡς
τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ἄν μπορούσες νὰ σταθῆς στὴν κορυφὴ του καὶ νὰ κοιτά-
ξεις γύρω σου, θὰ ἔβλεπες μονάχα νερό, νερό καὶ τίποτ' ἄλλο.

Μέσα ὅμως στὸ νερὸ εἶχες νὰ δῆς πολλὰ πράματα.

Στὸ ψηλὸ βουνὸ φούντωναν θεόρατα δάση ἀπὸ φύκια ποὺ
ἀπλώνονταν μίλια μακριὰ μέσα στὶς ρεματιές. Ὅταν κυλού-
σαν τὰ κύματα ἀπὸ πάνω, παράσερναν τ' ἀδύνατα κοτσάνια
τους, τὰ λύγιζαν πέρα δῶθε, καὶ τὰ φύλλα τους σάλευαν στὸ
νερό, καθὼς σαλεύει στὸν ἀέρα τὸ φύλλωμα τῶν δέντρων μας.

Τὰ φύκια ἦταν ψηλότερα ἀπὸ κάθε δέντρο τῆς στεριάς,
καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ

νεροῦ· γιατί μόλις τὰ χτυποῦσε ὁ ἀέρας, ζάρωναν καὶ μαραίνονταν. "Όταν ὅμως τὸ νερὸ ἦταν ἀτάραχο, ἀπλώνονταν καὶ φάνταζαν πολὺχρωμα, κόκκινα καὶ κίτρινα, πράσινα καὶ μαυριδερά, ὅπως εἶναι τὰ δέντρα μας τὸ φθινόπωρο.

Ἄνάμεσα στὰ κλαδιά τους πλῆθος φάρια κολυμποῦσαν πέρα δῶθε πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ ἄλλο, ὅπως τὰ πουλιὰ στὸ δάσος. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἦταν ἄσχημα σὰν τὸν μπακαλιάρο, τὴ γλῶσσα ἢ τὸ χέλι. Πολλὰ τους ἔλαμπαν σὰν ἀσήμι καὶ σὰ χρυσάφι· ἄλλα ἦταν γαλάζια σὰν τὸν οὐρανό, κι ἄλλα κοκκινωπὰ σὰ φλόγα. Καὶ ἀχινούς ἀκόμα εἶχε ἐκεῖ κάτω, ποὺ μποροῦσαν νὰ φουσκώνουν σὰ φουσκες, ν' ἀπλώνουν τὶς ἀγκίθες τους ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς καὶ νὰ κάνουν ἔτσι τ' ἄλλα τὰ ζῶα νὰ τρέμουν.

Κ' ἦταν ἀκόμα πολλὰ ἄλλα ζῶα σὲ κείνο τὸ δάσος. Μύδια μὲ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα σχήματα, κοχύλια μὲ μεγάλα πλουμιστὰ ὄστρακα, καὶ σουπιέες ποὺ ἔφευγαν πρὸς τὰ πίσω μὲ μιὰν ἀπίστευτη γρηγοράδα· μεγάλες καραβίδες ποὺ κολυμποῦσαν κι αὐτὲς πρὸς τὰ πίσω καὶ χτυποῦσαν τὶς δαγκάνες τους, καὶ τέλος καθούρια στραβοπόδαρα καὶ πλακαρά, ποὺ σέρνονταν πρὸς στὰ πλάγια καὶ ὅμως προχωροῦσαν.

Κάποτε ἔρχονταν πλῆθος μεγάλες καὶ ἀργοκίνητες χελῳνες κ' ἔβροσκαν στὰ φύκια, καθὼς οἱ ἀγελάδες στὰ λιβάδια. Καμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ πέρα κολυμπώντας καμιὰ φάλαινα· τότε, ὅπου ἄνοιγε δρόμο μέσα στὸ δάσος, σκοτείνιαζε, ὅπως ὅταν σύννεφο σκεπάξῃ τὸν ἥλιο. Κι ὅταν χτυποῦσε γύρω μὲ τὴ δυνατὴ οὐρά της, ἔτρεμαν τὰ δέντρα, σὰ νὰ γινότανε σεισμός.

Μιὰ φορὰ περνοῦσε ἀπάνω ἀπὸ τὸ δάσος κάποιο καράβι· ἓνας ναύτης ἔπεσε στὴ θάλασσα, καὶ στὴ στιγμή τὸν ἄρπαξε

ἓνα μεγάλο σκυλόφαρο· τὸν κατάπιε μονομιᾶς καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του ἤσυχο καὶ καλοκαρδισμένο.

Τώρα καταλαβαίνετε τί παράξενο ἦταν αὐτὸ τὸ δάσος· βαθεῖα σιωπὴ βασιλευε κεῖ κάτω, καὶ δὲν ἄκουγες οὔτε φωνή, οὔτε τραγούδι.

Κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἔμενε λίγος τόπος ἀνοιχτός, σὰ μιὰ μικρὴ πλατεῖα. Ἐκεῖ τὸ νερὸ ἦταν ζεστὸ καὶ καθαρὸ, καὶ ἡ πλατεῖα ἔπεφτε τόσο παράμερα ποὺ σχεδὸν κανένας ποτὲ δὲν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔρχονταν κάθε μέρα τέσσερα παιδιὰ κ' ἔπαιζαν καὶ φλυαροῦσαν.

Ἦταν καὶ τὰ τέσσερα μικρά, τόσο μικρά, ποὺ δὲν μποροῦσες νὰ τὰ ξεχωρίσης μὲ τὸ μάτι. Τὸ σῶμα τους ἦταν διάφανο, σκεπασμένο μὲ φιλὲς τριχοῦλες, καὶ δὲν εἶχαν οὔτε κεφάλι, οὔτε πόδια, οὔτε μάτια, τίποτα ἀπ' ὅ,τι ἔχει κάθε κανονικὸ ζῶο.

Καὶ ὅμως δὲν εἶχαν καμιὰ συγγένεια μεταξὺ τους. Τὸ ἓνα ἦταν παιδί ἐνὸς κοραλλιῦ, τὸ ἄλλο μιᾶς μέδουσας, τὸ τρίτο ἐνὸς σταυροῦ καὶ τὸ τέταρτο ἦταν στρειδόπουλο.

Μιὰ μέρα ἔλεγαν τί θὰ κάνουν στὴ ζωὴ τους.

«Ἐγὼ θὰ γίνω κλέφτης» λέει τὸ παιδί τοῦ σταυροῦ. «Θὰ κρύβωμαι στὸ δάσος, θὰ χιμάω ἀπάνω σὲ μικρὰ κοχύλια, σὲ μικρὰ φάρακια καὶ σὲ κάθε ζῶο ποὺ μπορῶ νὰ τὸ καταφέρω, καὶ θὰ τοὺς βυζαίνω τὸ αἷμα ὅλο ὡς τὴν τελευταία σταλαματιά».

«Ἐγὼ θὰ κολυμπῶ καὶ θὰ εἶμαι ὠραία» λέει ἡ μικρὴ μέδουσα, «κι ὅταν κανεὶς ἔρθῃ πολὺ κοντὰ μου, θὰ τὸν καίω».

«Ἐγὼ ὅμως εἶμαι γιὰ μεγαλύτερα πράγματα» εἶπε τὸ μικρὸ στρειδάκι, κ' ἔκανε τὸ σοβαρὸ, ὅσο μπορεῖ βέβαια νὰ

σοβαρευτῆ ἓνα πρᾶμα ποῦ δὲν ἔχει οὔτε πρόσωπο, οὔτε μάτια.

«Μωρὲ τί λές!» τοῦ κάνει ὁ σταυρός, «καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;»

«Γιαυτὸ γεννήθηκα» τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ μικρὸ στρεϊδάκι. «Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο μ' ἐκτιμοῦν οἱ ἄνθρωποι. Μερικοί, ἢ μόνη δουλειὰ ποῦ ἔχουν εἶναι νὰ μὲ ἀνοίγουν, νὰ μὲ καθαρῖζουν καὶ νὰ μὲ πουλοῦν· ἄλλοι πάλι δὲν κάνουν ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μὲ τρῶνε».

Τὸ κοραλλάκι ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτα· σάλευε μόνο τὶς τρίχες τοῦ παίζοντας μέσα στὸ νερὸ καὶ ἄκουγε τοὺς ἄλλους. Μὰ κανεὶς δὲν παραξενευόταν μὲ τὴ σιωπὴ του, γιατί αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ σιωπηλὸ ἀπ' ὅλα, καὶ δὲν περίμεναν νὰ τοὺς εἰπῆ τίποτα ἐξαιρετικό. Τέλος πάντων τοῦ λέει ὁ σταυρός:

«Ἔ, κοραλλάκι, δὲ μᾶς λές τίποτα καὶ σύ; Τί θὰ ἤθελες νὰ γίνης; Τὸ σκέφτηκες ποτέ σου;»

«Δὲ συλλογίζομαι τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτό» ἀποκρίθηκε τὸ μικρὸ κοράλλι.

«Μπά!» ἔκανε ὁ σταυρός· «καὶ μᾶς ἐπιτρέπεται τάχα νὰ μάθωμε τί συλλογίζεσαι;»

«Καὶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, δὲ θὰ μὲ καταλάβετε καθόλου», ἀποκρίθηκε τὸ κοράλλι.

«Γιὰ δοκίμασε», τοῦ λέει ὁ σταυρός.

Τὸ στρεϊδάκι καὶ ἡ μικρὴ μέδουσα ἐπιμένανε κι αὐτά.

«Ἄμα μεγαλώσω, θὰ χτίσω ἓνα νησί» εἶπε τὸ κοράλλι.

«Τί θὰ χτίσης;» ρώτησαν καὶ τὰ τρία μαζί.

«Ἐνα νησί» ξαναεἶπε τὸ κοράλλι.

«Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου!» φώναξε ὁ σταυρός καὶ γέλασε τόσο, ποῦ τὸ μικρὸ του σῶμα ταράχτηκε ὀλόκληρο. «Καὶ νᾶχωμε καλὸ ρώτημα, πῶς θ' ἀρχίσης;»

«Αὐτὸ οὔτε γῶ τὸ ξέρω ἀκόμα» ἀποκρίθηκε τὸ κοράλλι,

«καὶ ὅμως θὰ χτίσω ἓνα νησί... ἓνα νησί ποῦ θὰ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ θὰ στέκη στερεό, ὅταν τὰ κύματα θὰ σπᾶνε ἀπάνω του».

«Τέτοιο πρᾶμα βέβαια θὰ τὸ ποθοῦσες» τοῦ λέει τὸ μικρὸ στρεϊδάκι.

«Ἀνατριχιάζω καὶ μόνο σὰν ἀκούω νὰ μιλοῦν γιὰ τόσο μεγάλο πρᾶμα» εἶπε ἡ μικρὴ μέδουσα.

Ἔτσι καὶ τὰ τρία περιγελοῦσαν τὸ κοράλλι, αὐτὸ ὅμως δὲ σκοτιζόταν γιὰ τὰ πειράγματά τους, κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ σαλεύη τις τρίχες του μέσα στὸ νερό. Τέλος τοὺς εἶπε ἤσυχα:

«Θὰ γίνῃ ἓνα σωστὸ νησί· ἓνα νησί μὲ φοινικιᾶς καὶ μὲ πουλιά. Γύρω του μέσα στὸ νερὸ θὰ κολυμποῦν σταυροὶ καὶ μέδουσες, καὶ συχνὰ τὰ κύματα θὰ τις πετοῦν ἔξω στὴ στεριά, καὶ κεῖ θ' ἀπομένουν καὶ θὰ τις φένη ὁ ἥλιος. Κι ἀπάνω στὸ νησί θὰ εἶναι ἄνθρωποι καὶ θὰ τρῶνε στρεΐδια».

Τότε σῶπασε, κι ὅταν τ' ἄλλα παιδιὰ βαρέθηκαν νὰ τὸ πειράζουν, ἔγιναν πάλι καλοὶ φίλοι, κολυμποῦσαν μαζὶ ἐκεῖ κοντὰ στὸ δάσος, ἔτρωγαν ἄλλα ζῶα μικρότερα τους, καὶ χαίρονταν τὴ νιότη τους καὶ τὴ ζωὴ τους.

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μεγάλωσαν καὶ τὰ τέσσερα τὰ παιδιά.

Τὸ παιδί τοῦ στρεϊδιοῦ εἶχε τώρα ὄστρακο. Καθόταν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κολλημένο σ' ἓνα βράχο, ἀνοίγε τ' ὄστρακό του κι ἄφηνε τὸ ἀρμυρὸ νερὸ νὰ μπαινοβγαίνει.

Ὁ σταυρὸς εἶχε τώρα πέντε μακριὰ μυτερὰ χέρια, τ' ἄπλωνε γύρω του κ' ἔμοιαζε σὰ σταυρὸς, ἢ σωστότερα σὰν ἀστέρι.

Δυὸ φορὲς τοῦ εἶχε κόψει ἓνα φάρι δυὸ χέρια· ὁ σταυρὸς ὅμως δὲ σκοτίστηκε καθόλου· τὰ χέρια του ξανάγιναν γρήγορα, κ' ἦταν γερὸς ὅπως καὶ πρῶτα. Γύριζε μέσα στὰ φύκια κ' ἔγινε περίφημος κλέφτης, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσε στὰ νιάτα του.

Μὰ ἡ μικρὴ μέδουσα δὲν τὰ πέρασε καλά. Κάποτε ποῦ ἔπαιζε μ' ἄλλα παιδιὰ μέσα στὸ δάσος πέρασε μ' ἀνοιχτὸ στόμα μιὰ φάλαινα καὶ τὰ κατάπιε ὅλα μονομιᾶς· ἦταν μαζὶ χιλιάδες μικρὲς μέδουσες κι ὅλες χάθηκαν μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς φάλαινας.

Τὸ κοραλλάκι ὅμως, ἅμα μεγάλωσε, ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε περάσει τόσο ἤσυχα τὰ παιδικὰ του χρόνια, καὶ ἄφησε τὰ κύματα νὰ τὸ πᾶνε μακριά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ δάσος.

Πολὺν καιρὸ γύριζε ἔτσι γυρεύοντας μέρος ποῦ νὰ τοῦ ἀρέσει. Ἐπὶ τέλους βρῆκε ἓνα στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ δὲν εἶχε καθόλου φύκια. Τὸ νερὸ ἦταν κατακάθαρο, ἀρμυρὸ καὶ ζεστοῦτσικο· σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος κόλλησε τώρα γιὰ καλά.

Ἀπόχτησε χέρια ὅπως κι ὁ σταυρὸς, μὰ πιὸ πολλά, καὶ ἦταν σὰ στεφάνι γύρω στὸ στόμα του—γιατὶ τὸ κοράλλι εἶχε τώρα στόμα καὶ στομάχι. — Ἐνωθε πὼς γινόταν σιγὰ σιγὰ σκληρὸ καὶ στερεὸ ἀπ' ἔξω κι ἀπὸ μέσα, καὶ πρὶν τὸ καταλάβῃ, εἶχε μέσα του ἓνα σωστὸ κομματί ἀσθέστη.

«Ἐπὶ τέλους!» εἶπε εὐχαριστημένο· «εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ νησιοῦ».

Μιὰ μέρα βγῆκε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος του ἓνα μπουμπούκι, ὅπως γίνεται καὶ στὰ δέντρα τῆς στεριᾶς. Τὸ μπουμπούκι μεγάλωσε κ' ἔγινε ἓνα χαριτωμένο κοράλλι μὲ χέρια, μὲ

στόμα και στομάχι, και μέσα του είχε ένα κομμάτι ασβέστη. Μὰ τὸ νέο κοράλλι και ἦταν σφιχτοκολλημένο μετὰ τὸ παλιό, σὰν τὸ κλαδί στοῦ δέντρο.

Τὸ παλιὸ κοράλλι χάρηκε γιαυτὸ πάρα πολὺ. «Ἡ δουλειά μας» εἶπε «προχωρεῖ τώρα εἴμαστε δύο». Κ' ἔλεγε στοῦ νέου κοράλλι γιατὸ τὸ νησί ποῦ θὰ χτίσουν, και αὐτὸ ἦταν σ' ὅλα σύμφωνα. Καὶ τὰ δύο τους ἄρχισαν νὰ βγάξουν νέα μπουμπουκία ὥσπου ἐγινε μιὰ μέρα ἕνα ὠραῖο δέντρο ἀπὸ κοράλλια. Ὅλη τὴν ἡμέρα σάλευαν τὰ χέρια τους πέρα δῶθε μέσα στοῦ νεροῦ, ἐπιαναν μικρὰ ζῶα και τὰ ἔτρωγαν.

Κάποτε πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ σταυρός, στάθηκε μετὰ ἀπορία και εἶπε:

«Τί παράξενο δέντρο εἶναι τοῦτο δῶ μετ' ἄνθη!»

«Δὲν εἶμαι δέντρο» τοῦ ἀποκρίνεται μιὰ φωνή, «εἶμαι κοράλλι».

«Τί; ἐσὺ 'σαι;!» φώναξε ὁ σταυρός· «πῶς ἄλλαξες! ἀλήθεια δὲ θὰ σὲ γνῶριζα!»

«Και γὼ δὲ θὰ σὲ γνῶριζα» τοῦ λέει τὸ κοράλλι· «μὰ πάλι ἔχομε ν' ἀνταμώσωμε ἀπὸ τότε ποῦ εἴμαστε μικρά. Τώρα χτίζω τὸ νησί μου».

«Ἀκόμα συλλογίζεσαι αὐτὴ τὴν τρέλα» τοῦ εἶπε ὁ σταυρός και γέλασε. «Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς μετὰ τὸν καιρὸ ἔθαλες γνώση. Μὰ μοῦ φαίνεται σὰ ν' ἀπόχτησες ὀλόκληρη συντροφιά».

«Δίκιο ἔχεις» τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ κοράλλι. «Ἐβγαλα μπουμπουκία και πέταξα κλαδιά. Ὅλα τ' ἄνθη ποῦ βλέπεις εἶναι κοράλλια ποῦ δουλεύουν μαζί μου γιατὸ τὸ νησί».

«Ἄ, ἔτσι!» τοῦ κάνει ὁ σταυρός. «Ἐκανες λοιπὸν σωστὴ συντροφικὴ ἐπιχείρηση! Καλὰ τὸ σκέφτηκες, γιατί μοναχό

σου δὲ θὰ τὰ ἔβγαζες πέρα... Καὶ πῶς περνάτε ὅλα μαζί;»

«Περίφημα!» λέει τὸ κοράλλι. Δὲν μπορείς νὰ φανταστῆς καλύτερη οἰκογενειακὴ ζωὴ. Εἴμαστε πάντα μαζί κι ἀχώριστα. Συλλογίσου πὸς ὅταν ἓνα ἀπὸ μᾶς τρώη καλά, χορταίνουν κι ὅλα τ' ἄλλα».

«Τέτοια συντροφιά παραεῖναι» λέει ὁ σταυρός. «Νὰ βρῶ σκω ἐγὼ κατιτὶ ὀρεχτικὸ καὶ νὰ τὸ νιώθω νὰ πηγαίνει σ' ἄλλο στομάχι; Τέτοιο πράγμα δὲν τὸ γουστάρω καθόλου».

«Δὲ μὲ καταλαβαίνεις» εἶπε τὸ κοράλλι.

«Ἔχε γειά, καὶ καλὴ προκοπὴ στὸ νησί σας» τοῦ εἶπε ὁ σταυρός.

Μὰ τὸ παλιὸ κοράλλι κάτω στὴ ρίζα τοῦ δέντρου φιθύρισε στὸ διπλανό του μπουμπούκι:

«Ἐγὼ καὶ σὺ εἴμαστε ἓνα, καὶ τίποτα δὲν μπορεί νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ὅλα εἴμαστε ἓνα κ' ἔχομε τὸν ἴδιο σκοπό: νὰ χτίσωμε ἓνα νησί»

Τὸ μπουμπούκι τὸ φιθύρισε στὸ διπλανό του, κι αὐτὸ τὸ εἶπε παραπέρα, καὶ στὸ τέλος δὲν ἔμεινε κανένα σ' ὄλο τὸ δέντρο πὸς νὰ μὴν τὸ ἔμαθε.

Κ' ἐνῶ τὸ δέντρο ἄπλωνε ὀλοένα καὶ περισσότερα κλαδιά, ἔκαναν καὶ τὰ κοράλλια νέα παιδιά. Αὐτὰ ἔφευγαν κολυμπώντας μέσα στὸ νερὸ κ' ἔπαιζαν ὅπως καὶ οἱ γονεῖς τους μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ, ὅλα ὅμως εἶχαν τὴν ἴδια σκέψη καὶ τὴν ἴδια συλλογὴ, νὰ χτίσουν τὸ νησί· κι ἅμα μεγάλωναν, κολλοῦσαν κοντὰ στὸ παλιὸ κοράλλι, ἔβγαζαν μπουμπούκια, κ' ἔτσι γίνονταν καινούρια δέντρα σὰν τὸ πρῶτο.

«Τώρα δὲ βαστῶ πιά» εἶπε μιὰ μέρα τὸ παλιὸ κοράλλι. Γύρω του εἶχε γίνει ὀλόκληρο δάσος ἀπὸ κοράλλια. Τ' ἄσπρα κλαδιά τους μπλέκονταν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, καὶ σ' ὅλα

ἔλαμπαν χαριτωμένα ἀστέρια. Ἐβγαζαν ὀλοένα νέα μπουμπούκια κ' ἔστελναν χιλιάδες μικρὰ παιδιὰ ἔξω στὸν κόσμο. Καὶ ὀλοένα ἔχτιζαν, ἔχτιζαν καὶ συλλογίζονταν τὸ νησί.

Τὸ παλιὸ κοράλλι εἶχε λόγο νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸ ἔργο του. Γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη πρώτη μητέρα ὄλων τῶν ἄλλων.

«Μὴν ξεχνᾶτε τὸ νησί» τοὺς εἶπε ἀκόμα μιὰ φορά, κ' ὕστερα πέθανε. Τὸ νερὸ πῆρε τὸ σῶμα του μακριὰ, μὰ κεὶ ποὺ εἶχε κολλήσει εἰς ἑνα σημάδι ποὺ φάνταζε σὰν ἀστέρι.

Πέρασαν πολλὰ, πάρα πολλὰ χρόνια. Μὰ ἐκεῖ πέρα ἦταν σὰ νὰ μὴν ἄλλαξε τίποτα. Ἡ θάλασσα κυλοῦσε τὰ κύματά της ὅπως καὶ πρὶν, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἡ θύελλα οὐρλιαζε, καὶ τὰ μακριὰ φύκια σάλευαν πάντα μέσα στὸ νερό. Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ τὰ κύματα εἶχαν ξεριζώσει τὰ φύκια ὅπου ἔπαιζε μιὰ φορά τὸ παιδί τοῦ κοραλλιοῦ, καὶ τὰ εἶχαν πετάξει πέρα μακριὰ· στὴ θέση τους ὅμως εἶχαν φυτρώσει ἄλλα. Οἱ χελῶνες ποὺ ἔβοσκαν ἄλλοτε σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχαν πεθάνει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια· μὰ ἦρθαν στὴ θέση τους νέες χελῶνες. Οὔτε τὸ στρεῖδι ζοῦσε πιά, οὔτε ὁ σταυρός, οὔτε τὰ πλουμιστὰ ψάρια ποὺ κολυμποῦσαν μιὰ φορά μέσα στὰ φύκια. Καὶ τὴ μεγάλη φάλαινα ποὺ εἶχε καταπιεῖ μονομιᾶς ὅλες τὶς μικρὲς μέδουσες, τὴν κάρφωσαν κάποτε στὸ σβέρκο μ' ἕνα καμάκι, τὴ σκότωσαν, τὴν ἔβρασαν, κ' ἔβγαλαν ψαρόλαδο.

Ὅλα ὅσα ζοῦσαν ἐκεῖ τὸν παλιὸν καιρὸ εἶχαν πιά πεθάνει, μὰ τώρα ἦταν τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν τους, κ' ἦταν κι αὐτὰ ἀπαράλλαχτα σὰν τοὺς προγόνους τους, καὶ ζοῦσαν

τὴν ἴδια ζωή. Ἔτσι θαρροῦσες πὼς δὲν εἶχε ἀλλάξει τίποτα μέσα στὸ δάσος τῶν φυκιῶν.

Μόνο τὸ μέρος ὅπου κόλλησε ἄλλοτε τὸ μικρὸ κοράλλι γιὰ νὰ χτίση τὸ νησί του, εἶχε ἀλλάξει ὅλως διόλου. Ἀμέτρητα δέντρα ἀπὸ κοράλλια εἶχαν ὑψωθῆ ἐκεῖ πέρα καὶ ὀλοένα πλῆθαιναν πὶο πολὺ. Χιλιάδες μικρὰ κοράλλια ἔφευγαν κολυμπώντας μακριά, ξαναγύριζαν ὅμως, κολλοῦσαν κ' ἔμειναν πάντα κοντὰ στοὺς γονεῖς τους. Χιλιάδες ἀπ' αὐτὰ εἶχαν πιά πεθάνει, σὲ πολλὰ δέντρα δὲν ἔβρισκες οὔτε ἓνα κοράλλι ζωντανό, μὰ πάνω στὰ σκληρὰ ἀσβεστένια κλαδιά, ὅπου πέρασαν ὅλη τους τὴ ζωὴ κολλημένα, ἔβλεπες τώρα πλῆθος ἀστέρια.

Τὰ κύματα εἶχαν ἀναποδογυρίσει τὰ νεκρὰ δέντρα, τὰ εἶχαν κομματιάσει, καὶ τὰ κομμάτια τους τὰ πέταξαν ἀπάνω στ' ἄλλα δέντρα. Σιγὰ σιγὰ ἔγινε ἓνας μεγάλος βράχος ἀπὸ ἀσβέστη καὶ μεγάλωνε ὀλοένα· γιατί τὰ νέα παιδιά τῶν κοραλλιῶν κολλοῦσαν ἀπάνω στὰ παλιὰ δέντρα κ' ἔχτιζαν μὲ προθυμία.

Μιά μέρα ἔφτασαν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

«Νά τὸ νησί!» φώναξαν ὅλα μὲ χαρά. «Ἄχ καὶ νὰ ζοῦσε ἡ πρώτη πρώτη μητέρα μας γιὰ νὰ τὸ δῆ!»

Μὰ σὰν πολὺ νωρὶς χάρηκαν. Ὅταν θέλησαν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, δὲν τὸ κατάφεραν. Τὰ μικρὰ ζῶα δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὸν ἥλιο, κι ὅ,τι κι ἂν ἔκαναν, δὲν προχωροῦσαν καθόλου.

«Τώρα θὰ σᾶς βοηθήσωμε ἐμεῖς» εἶπαν τὰ κύματα. Σήκωσαν ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κάνα δυὸ μεγάλους σωροὺς ἀπὸ κοράλλια καὶ τοὺς ἔρριξαν ἀπάνω σ' ἄλλα.

Ἔτσι πρόβαλε τώρα ἓνα σωστὸ νησί. Φυσικὰ δὲν ἦταν

μεγάλο, μὰ ἡ ἀσπράδα του λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο, καὶ γύρω του, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι σου, μόνο θάλασσα ἔβλεπες καὶ τίποτ' ἄλλο. Καὶ μιὰ μέρα ἕνας γλάρος ποῦ πετοῦσε ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη ἐγκαταστάθηκε ἀπάνω στὸ νησί. ✓

Ἐκεῖνη ὁμως τὴν ἐποχὴ ἡ γῆ— ἡ μεγάλη γῆ ποῦ γυρίζει στὸ διάστημα μαζὶ μὲ τὸ φεγγάρι γύρω στὸν ἥλιο — ἔτυχε νὰ μὴν εἶναι στὰ καλά της. Τὸ φεγγάρι τὴ φούρκιζε ὀλοένα, καὶ δὲν τῆς εἶχε ἀκόμα περάσει ὁ θυμὸς γιὰ τὸν κομήτη ποῦ ἔσκασε, προτοῦ τῆς πῆ τί εἶχε δεῖ στὸ ταξίδι του*.

Ἡ γῆ λοιπόν, ἐκεῖ ποῦ κοίταζε κάποτε τὸν ἑαυτὸ της, ξεχώρισε κοντὰ στὸν ἰσημερινὸ κάποιο ἐξόγκωμα, ποῦ δὲν τὸ εἶχε δεῖ ἄλλη φορά.

«Τί διάβολο εἶναι πάλι τοῦτο;» εἶπε θυμωμένη.

Ἦταν τὸ νησί τῶν κοραλλιῶν.

Καὶ μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορία, σκύλιασε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

«Ἀλήθεια κι ἀπ' ἀλήθεια» φώναξε «μοῦ παραμπήκαν στὴ μύτη! Δὲ φτάνει ποῦ μὲ κοροϊδεύει ἕνας φλύαρος κομήτης καὶ ποῦ ἕνα χαζοφέγγαρο μὲ συγχύζει κάθε λίγο καὶ λιγάκι... δὲ φτάνει ποῦ οἱ ἄνθρωποι μοῦ σκάβουν τὰ σπλάχνα μου καὶ μὲ παραμορφώνουν ὅπως τοὺς κατέβη, αὐτὸ δὰ ἔλειπε τώρα, ν' ἀφήσω ἕνα τοσοδὰ κοραλλάκι νὰ χτίση στὴ μέση τοῦ στομαχιοῦ μου ἕνα σωστὸ νησί! Στάσου καὶ σοῦ δείχνω γώ».

Καὶ στὴ στιγμή βούλιαξε ὄλος ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας στὸ μέρος ποῦ στεκόταν τὸ νησί τῶν κοραλλιῶν.

Ἄχ! τί τρομάρια ἦταν ἐκεῖνη! Τὸ νησί χάθηκε μέσα στὸ νερό, κι ὁ γλάρος πέταξε στὸν ἀέρα σκούζοντας δυνατὰ.

* Αὐτὴ τὴν ἱστορία θὰ τὴν ποῦμε ἄλλη φορά.

Οἱ κοραλλένιοι βράχοι σωριάστηκαν κ' ἔγιναν θρύψαλα. Τὰ φάρια κι οἱ παραβίδες κι οἱ χελῶνες ἔφυγαν ὅσο μποροῦσαν γρηγορώτερα, κι ὅλα τὰ φύκια τρεμούλιαξαν.

Ὅταν ὁμως ἠσύχασαν τὰ νερά, ψιθύρισαν τὰ κοράλλια συναμεταξύ τους: «μὴν ξεχνᾶτε τὸ νησί!»

Καὶ ξανάρχισαν νὰ χιτίζουν μ' ἐπιμονή. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ἔφτασαν πάλι ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας· πάλι τὰ κύματα τοὺς ἔδωσαν βοήθεια, καὶ νὰ τὸ νησί ξαναστερεώθηκε τὸ ἴδιο!

«Ἄ! ἔτσι; μὰ θὰ σᾶς δείξω γὼ τώρα!» φώναξε ἡ γῆ.

Καὶ βούλιαξε τὸ βυθὸ τῆς ἀκόμα πιὸ βαθιά.

«Μὴν ξεχνᾶτε τὸ νησί!» ψιθύρισαν τὰ κοράλλια.

Καὶ πάλι ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τὸ νησί ξαναστεριώθηκε στὴ θέση του.

«Λοιπὸν ὅλο τὰ ἴδια θὰ μοῦ κάνετε;» ρώτησε ἡ γῆ.

«Μάλιστα» ἀποκριθῆκαν τὰ κοράλλια.

«Τότε παραδίνομαι» τοὺς εἶπε ἡ γῆ· «περισσότερο δὲν μπορῶ!»

Κ' ἔτσι τὸ νησί ἔμεινε πιὰ στὴ θέση του. Τὰ κοράλλια ἔχτιζαν ἀδιάκοπα, τὰ κύματα τίναζαν ἀπάνω τους ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας σωροὺς ἀπὸ νεκρὰ δέντρα, καὶ τὸ νησί μεγάλωνε πάντα.

Κάποτε ἔφεραν τὰ κύματα ἓνα μεγάλο πρᾶμα, στρογγυλὸ καὶ μαυριδερό, καὶ χτύπησε στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ.

«Ποιὸς εἶναι;» ρώτησαν τὰ κοράλλια μέσα ἀπὸ τὸ νερό.

«Ἐγὼ εἶμαι» ἀποκρίνεται μιὰ φωνή.

«Καλὰ ἐσύ... μὰ ποιὸς εἶσαι...» ξαναρώτησαν τὰ κοράλλια.

«Δὲ μὲ γνωρίζετε λοιπὸν; Εἶμαι ἓνα κουκούτσι χουρμαδιάς· μὲ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Γιὰ χάρη μου βάζουν τὰ νησιά

στοὺς χάρτες καὶ στὶς γεωγραφίες. Μοῦ ἔχουν κάμει ἀκόμα καὶ τραγούδια:

*Ἔνα κουκούτσι ἀπὸ χοροῦ
κολυμπάει στὴ θάλασσα...*

«Ἴσως» λένε τὰ κοράλλια: «ἔμεις ὅμως δὲν ξέρομε τίποτα ἀπ' αὐτά. Δουλεύαμε γιὰ τὸ νησί μας καὶ ποτὲ δὲ μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ τραγουδήσωμε τραγούδια».

«Θεέ μου, τί ἀμάθεια βασιλεύει στὸν κόσμο!» λέει τὸ κουκούτσι. «Μὰ γιὰ πέστε μου τώρα, ἔχετε ἀρκετὸ χῶμα γιὰ νὰ ριζῶ ρίζες καὶ νὰ γίνω φοινικιά;»

«Ἄα...» μουρμούρισαν τὰ κοράλλια συναμεταξύ τους: «εἶναι ἡ φοινικιά!»

Καὶ παρακάλεσαν εὐγενικὰ τὸ κουκούτσι νὰ ξαναπεράσῃ σὲ λίγο, κι αὐτὰ θὰ κάμουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ βροῦν χῶμα ἀρκετὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ριζώσῃ.

«Καλά» τοὺς εἶπε τὸ κουκούτσι: «θὰ γυρίσω ἕνα χρόνον ἀπάνω στὴ θάλασσα: τὸ τσόφλιό μου εἶναι πολὺ παχὺ καὶ θὰ βαστάξῃ τόσον καιρό».

Κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί.

Ὅταν ἦταν ἀπάνω στὸ νερὸ φύκια ἢ φόφια ψάρια, σταυροὶ ἢ ὅ,τι ἄλλο, τὰ κοράλλια παρακαλοῦσαν τὰ κύματα καὶ τὰ ἔριχναν ἀπάνω στὸ νησί. Ἔτσι ὅλα αὐτὰ σάπιζαν στὸν ἥλιο καὶ γίνονταν χῶμα. Θαλασσινὰ πουλιὰ πετοῦσαν ἐκεῖ πέρα κι ἄφηναν τὴν κοπριά τους: μέσα σ' αὐτὴ βρέθηκε κάποτε ἕνα κουκούτσι ἀπὸ κεράσι, ἔριξε ρίζες κ' ἔγινε ἕνα ὄμορφο δεντράκι.

Μιὰ μέρα ἔφεραν τὰ κύματα ἀπάνω στὸ νησί ἕνα μεγάλο κούφιο κούτσουρο. Ἐκεῖ ποὺ σάπιζε, ἔπεσαν ἀπὸ μέσα του

Ένα σωρό σπόροι από πρασινάδα, και σε λίγο όλο τὸ νησί ἦταν καταπράσινο. Μέσα στὸ κούφιο κούτσουρο βρῖσκονταν και δυὸ γουστέρες· αὐτὲς ἀπόχτησαν παιδιὰ, βρῆκαν τὸ νησί πολὺ βολικὸ και κάθισαν ἐκεῖ πέρα.

Κάποτε ξαναγύρισε και τὸ κουκούτσι τῆς φοινικιάς, παρακάλεσε τὰ κύματα και τὸ πέταξαν ἀπάνω στὸ νησί. Ἐριξε ρίζες, φύτρωσε κ' ἔγινε ἕνα δέντρο μεγάλο. Οἱ καρποὶ του ἔπεφταν κάτω στὸ χῶμα, και σιγὰ σιγὰ ἔγινε ὀλόκληρο δάσος ἀπὸ φοινικιές. Πουλιὰ ἔρχονταν κ' ἔχτιζαν φωλιές στα δέντρα, κ' ἔβρισκες τώρα ἐκεῖ πέρα λουλούδια και μέλισσες και μίγες και φανταχτερές πεταλούδες.

Και μιὰ μέρα πῆγε ἕνας ἄνθρωπος μὲ μιὰ βάρκα. Τὸ καράβι του εἶχε βουλιάξει και κείνος παράδερνε πολλὰ μερόνυχτα ἀπάνω στὴ θάλασσα. Ἦταν πεινασμένος και διψασμένος, και σὰν εἶδε τὸ νησί, πέταξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Βγήκε ἔξω, ἔφαγε χοιρμάδες και στρείδια, κ' ἔχτισε ἕνα σπίτι για νὰ κάθεται μέσα, ὥσπου νὰ περάσει κανένα καράβι και νὰ τὸν πάει πάλι στὴν πατρίδα του.

Μὰ κάτω στὸ νερὸ ἔχτιζαν τὰ κοράλλια ἀδιάκοπα, γιατί ποτὲ δὲν ἔβρισκαν τὸ νησί τους ἀρκετὰ μεγάλο.

«Ἄχ! νὰ μπορούσε νὰ τὸ δῆ ἡ πρώτη πρώτη μας μητέρα!» ἔλεγε συναιμεταξύ τους.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Με 70 ως 140 σελίδες τὸ καθένα καὶ μὲ μιὰ εἰκόνα στὴν ἀρχή. Τὸ κάθε βιβλιαράκι πουλιέται ἄδειο δρ. 0,75. *Όμορφα δεμένο δρ. 2 (Τὸ Γιὰ τὴν Πατρίδα πουλιέται καὶ χαρτόδετο δρ. 1.10).

1. Γιάννη Βλαχογιάννη, Μεγάλα Χρόνια (Μεσολόγγι—Σούλι—Τ' Ἄρματα—Ἀπὸ τὸ Εἰκοσιένα—Διηγήματα). Βιβλίο ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοὺς Ἄρματωλικούς χρόνους καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο Ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα.

Γιὰ παιδιὰ 13 χρονῶν καὶ ἀπάνω (Μετὸ δάσκαλο στὸ σχολεῖο μποροῦν νὰ διαβαστοῦν καὶ ἀπὸ μικρότερα παιδιὰ).

2. Π. Σ. Δέλα, Γιὰ τὴν Πατρίδα. (Β' ἐκδόση). Ἱστορικὸ διήγημα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἥρωικῶν ἀγώνων τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων μὲ τοὺς Βουλγάρους.

Γιὰ παιδιὰ 10 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

3. Ἀδάμ, Ἀπὸ τὸ χωριό μου. Ζωγραφιές ἀπὸ τὴ νεοελληνικὴ ζωή.

Γιὰ παιδιὰ 13 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

4. Γιὰ τὴν ὥρα βγήκε ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ μόνο ἓνα παραμῦθι, Τὰ Κοράλλια, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Α. Δελμούζο. Κοστίζει ἄδειο 20 λ.

Γιὰ παιδιὰ 8 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

Τὰ βιβλία αὐτὰ βρίσκονται στὰ Γραφεῖα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου, ὁδ. Λέκα 4, καὶ στὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς ἄλλες ἐλληνικὲς πόλεις.

Γιὰ ταχυδρομικὰ πρέπει νὰ λογαριάσῃ κανεὶς 10% παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξία τους.

Γίνεται ἰδιαιτέρως ξεπεσμός σὲ κείνους ποὺ ἀγοράζουν γιὰ σχολεῖα, συλλόγους κτλ. πολλὲς σειρὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο βιβλίο.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Με 70 ως 140 σελίδες τὸ καθένα καὶ μὲ μιὰ εἰκόνα στὴν ἀρχή
Τὸ κάθε βιβλιάρικι πουλιέται ἄδειο δρ. 0,75. Ὅμορφα δεμένο δρ. 2.

1. Γιάννη Βλαχογιάννη, Μεγάλα Χρόνια (Μεσολόγγι —
Σούλι — Γ' Ἄρματα — Ἀπὸ τὸ Εἰκοσιένα — Διηγήματα). Βιβλίο
ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοὺς Ἄρματωλικούς χρόνους καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο
Ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα.

Γιὰ παιδιὰ 13 χρονῶν καὶ ἀπάνω (Μετὸ δάσκαλο στὸ σχολεῖο
μποροῦν νὰ διαβαστοῦν καὶ ἀπὸ μικρότερα παιδιὰ).

2. Π. Σ. Δέλτα, Γιὰ τὴν Πατρίδα. (Β' ἐκδόση). Ἱστορικὸ
διήγημα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἥρωικῶν ἀγῶνων τῶν Βυζαντινῶν
αὐτοκρατόρων μὲ τοὺς Βουλγάρους.

Γιὰ παιδιὰ 10 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

Χαρτόδετο πουλιέται δρ. 1.10

3. Ἀδάμ, Ἀπὸ τὸ χωριὸ μου. Ζωγραφιῆς ἀπὸ τὴ νεοελ-
ληνικὴ ζωή.

Γιὰ παιδιὰ 13 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

**4. Γιὰ τὴν ὥρα βγήκε ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ μόνον ἓνα παρα-
μῦθι, τὰ Κοράλλια, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Α. Δελμούζο. Κο-
στίζει ἄδειο 20 λ.**

Γιὰ παιδιὰ 8 χρονῶν καὶ ἀπάνω.

Τὰ βιβλία αὐτὰ βρίσκονται στὰ Γραφεῖα τοῦ Ἐκπαιδευ-
τικοῦ Ὁμίλου, ὁδ. Λέκα 4, καὶ στὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα
στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις.

Γιὰ ταχυδρομικὰ πρέπει νὰ λογαριάση κανεὶς 10% παρα-
πάνω ἀπὸ τὴν ἀξία τους.

Γίνεται ἰδιαίτερος ξεπεσμός σὲ κείνους ποὺ ἀγοράζουν γιὰ σχο-
λεῖα, συλλόγους κτλ. πολλὲς σειρὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο βιβλίο.

ΤΙΜΗ 20 Λ.